

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, τὸ βαρὺ πλοιάριον ἐκινεῖτο βραδέως, διὰ τῶν προσπαθειῶν τῶν κωπηλατῶν. Ἐντὸς εἰκοσιπέντε λεπτῶν τῆς ὥρας δύναται τις, μὴ σπεύδων, νὰ διαβῆ τὸν Βόσπορον. Ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὸ Μπεηκός. Ἐκεῖ, πολυπληθῆς συνοδία ἐστεφανωμένων, ἀνθοστολιστῶν καὶ κεκαλυμμένων διὰ ταπήτων τῆς Σμύρνης καὶ προσκεφαλαίων τῆς Προύσης ἀμαξίων περιέμενον τοὺς προσκεκλημένους. Ὁ Λαβὼρδ καὶ ὁ φίλος του μετὰ τοῦ Θεοδώρου Μιλτιάδου καὶ τῆς συζύγου του ἐπέβησαν ἐνὸς ἀραμπᾶ. Ἡ κυρία Μιλτιάδου ἐφαίνετο προφανῶς βεβουλισμένη εἰς βαθείας σκέψεις.

Ἀφοῦ πάντες οἱ προσκεκλημένοι ἔλαβον θέσιν, ἐξέκίνησαν μετὰ τὸ βαρὺ βῆμα τῶν συρόντων τὰ ἀμάξια βοῶν. Ὅτε δ' ἀφίκοντο εἰς μικρὸν ὕψος, ἤρχισαν νὰ διακρίνωσι τὸ ζωγραφικώτατον ἐν τῷ κόσμῳ πανόραμα. Πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐπὶ τῆς ἐτέρας ἀκτῆς τοῦ Βοσπόρου, ἐφαίνοντο τὰ χαριέντα χωρία Θεραπεῖα, Καντηλι καὶ Γενίκοι, ἀπέναντι δ' αὐτῶν τὸ Βουγιουκδερέ καὶ αἱ καταπράσινοι φυτεῖαι αὐτοῦ. Πρὸς τὰ δεξιά, εἰς τὸ βῆθος χαριέντος ὄρου, ἐν ἀνατολικώτερω τοπιῳ, διεκρίνοντο ἡ κωμόπολις Ρούμελη - Καθὰκ καὶ ἀπωτέρω ἡ Μαύρη Θάλασσα, ἐνδεικνυομένη ὑπὸ τοῦ πύργου τοῦ Ρούμελη - Φανάρ, τοῦ ὁποῦ τοῦ λευκὸν καὶ ἀκίνητον φῶς ἔκαιεν ἤδη ἐν τῷ κρυσταλλίνῳ κλωβῳ.

Μεταξὺ τῶν ἀπαρμιλλῶν δύο ἀκτῶν ἔλαμπε λουτρὸν ρευστοῦ χρυσοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ βαρέα πλοιάρια, συρόμενα ὑπὸ τῶν ρυμουλκῶν, ἐχάρασσον μακρὰν αὐλακα λευκοῦ καὶ φωσφορίζοντος ἀφροῦ.

Ὅπισθεν τῶν Θεραπειῶν ἐξηφανίσθησαν αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ τὸ θαμβοῦν φῶς συνανεμίχθη μετὰ τῆς πορφύρας ἀπαρδολήτου δύσεως.

Μετ' ἀνάδασιν μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας, αἱ ὠραῖαι προσκεκλημένοι ἀπέβησαν εἰς τὸ σχετικῶς ἄγονον ὄροπέδιον τοῦ ὄρους Γίγαντος.

Προσῆγγιζεν ἡ νύξ, ἀλλὰ ροδόχρουν φῶς διεχέετο ἀνὰ τὴν ἀτμόσφαιραν, ἣν ἐδρόσιζεν ἡ θαλασσία αὔρα. Τὰ σχηματισθέντα ζεύγη τῶν προσκεκλημένων διεχύθησαν εἰς διαφόρους διευθύνσεις. Τινὰ μὲν ἀνεζήτησαν τὴν ἡσυχίαν τῶν ἰσχυρῶν δασυλλίων καὶ ἄλλα, ἦττον ρομαντικᾶ, περιήρχοντο τὸ ὄροπέδιον πρὸς ἀνακάλυψιν ἐτέρων ἀπόψεων, ἐνῶ ὅμιλος ὀρίμων ἀνδρῶν, καταδεδικασμένων εἰς τὴν πολιτικὴν, ἐν ἐλλείψει εὐαρεστοτέρας ἀσχολίας, παρέμεινον συζητοῦντες τὰς εἰδήσεις, τὰς περιεχομένας ἐν τῷ ἀφικόμενῳ τῇ πρωίαν φύλλῳ τῆς *Eastern-Express*. Ἄλλοι δὲ συνδιελέγοντο περὶ ἀρχαιολογίας καὶ διηγούντο παντοῖα ἀνέκδοτα, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον μυθώδη, ἀποδιδόμενα εἰς τὸ ὄρος Γίγαντα.

Ὁ Μαυρίκιος, ἀποφεύγων πᾶσαν συνάντησιν, εἰσέδυσεν εἰς τὰ σκοτεινὰ μέρη, ἀναζητῶν τὴν Ἑλενίτσαν. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὁ χρόνος παρήρχετο, μετέπιπτεν εἰς τὴν ὀδυνηρὰν ἀβεβαιότητα καὶ ἠρώτα ἑαυτὸν

τί περισσότερο ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, τὸ ὅποσον νὰ μὴ εἶπε πρὸ δύο ἐτῶν. Αἴφνης ἐδέθησε νὰ σταματήσει ἐνώπιον κυρίας μόνης, ἧτις ἤρχετο πρὸς αὐτόν. Ἦτο ἡ Ἀννέττα.

— Τίς εἶ ; εἶπεν ἐκείνη χαμηλοφώνως.

Ἄλλ' ὁ νεανίας, στενοχωρηθεὶς ὅτι εἶδεν αὐτὴν ἐμφανιζομένην εἰς στιγμήν τόσον ἀκατάλληλον, εἰσίστησεν.

— Οὐδεμίαν ἀπάντησιν ; — ἐξηκολούθησεν ἐκείνη, λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τοῦ Μαυρίκιου. — Τότε σὰς κάμνω αἰχμάλωτόν μου. Ἐμπρός, ὠραῖε φίλε τοῦ σκότους, εἶπατέ μοι : τίνα ἐζητεῖτε ;

— Τὴν ἐρημίαν, — ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος. — Τὴν ἐρημίαν καὶ τὴν λήθην.

— Ἐὰν ἐδοκιμάζετε ν' ἀναζητήσητε τὴν λήθην... ἀλλαχοῦ ἢ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ;... ἀπήντησεν ἡ Ἀννέττα. Τί σὰς λείπει ταύτην τὴν στιγμήν ; Οὐδόλως λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰσθε νέος, πλήρης ζωῆς καὶ ὅτι περιδιαβάσετε, στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα φίλης ;

— Δί' ἐμέ — διέκοψεν αὐτὴν ὁ Μαυρίκιος — δὲν ὑπάρχει οὔτε νεότης, οὔτε φιλία, οὔτε ὠραῖον ἢ ἀγαθόν τι ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ μόνον μία σκέψις, ἧτις με βασανίζει καὶ ταυτοχρόνως με παραλύει. Ὅμοιαζω πρὸς ἵππον, ὅστις ὀθεῖται πρὸς τὰ ἔμπρὸς διὰ τοῦ πτερινοστήθους, ἐνῶ συγχρόνως κρατεῖται διὰ τοῦ χαλινοῦ. ὦ ! πρὸς Θεοῦ ! Τίς θέλει ἀπαλλάξει τὴν ψυχὴν μου τοῦ ἱππέως, ὅστις κατασπαράσσει, κουράζει καὶ φονεῖ αὐτὴν ;

— Οὐδέποτε θὰ δυνηθῶμεν νὰ συνεννοηθῶμεν εἶπεν ἡ Ἀννέττα, στηριζοῦσα τὸν βραχίονά της ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἱατροῦ. Ὑμεῖς ἀποδιώκετε τὰς ἀναμνήσεις σας, ἐνῶ ἐγὼ ἀνακαλῶ τὰς ἰδικὰς μου. Ἐνθυμοῦμαι ἐγὼ μίαν ἄλλην νύκτα, καθ' ἣν περιεπατοῦμεν τοιοῦτοτρόπως ὁμοῦ. Ἀπηρχόμεθα τοῦ χοροῦ εἰς τὴν Σμύρνην... καὶ ἐγὼ ἤμην παράφρων ! Ἄ ! ὅποια νύξ. Ἀχάριστε καὶ τυφλὲ ἀνθρωπε, ἄφετε νὰ σὰς εἴπω, ὅτι πολλάκις, ἀναμνησκόμενη ἐκείνην τὴν νύκτα, ἔκλαυσα !... Μὴ μοι ἀποκριθῆτε, ἀλλὰ στρέψατε μόνον πρὸς με τοὺς αὐστηροὺς μεγάλους ὀφθαλμούς σας, τῶν ὁποίων τὸ βλέμμα αἰσθάνομαι ἐν τῷ σκότει. Θλίψατε ἅπαξ μόνον τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν ἰδικὴν σας καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχής... εὐτυχής !

— Εἶναι δυνατόν, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, δύο ὄντα, τῶν ὁποίων τὰ σώματα εἶναι τόσον ἐγγὺς ἀλλήλων, νὰ ἀφίστανται τόσον πολὺ ἀλλήλων διὰ τῆς σκέψεως ; Ἀφετέ με νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ὁδόν μου. Ζητῶ ἐν πρόσωπον. Θέλω νὰ μοι λεχθῆ ἀπόψε κατὰ πρόσωπον μία λέξις, ὅπως δυνηθῶ αὔριον νὰ εἶμαι μακρὰν ἐντεῦθεν.

Ἡ κυρία Μιλτιάδου διελογίσθη, ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὰ μεγάλα μέσα καὶ ν' ἀφαιρέσῃ τοῦ συντρόφου της τὴν διάθεσιν νὰ τρέχῃ τοῦ λοιποῦ ὀπισθεν τῆς δεσποινίδος Ρεννεφῶρ. Ἄλλως, ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐσπέρας εἶχε μάθει πολλὰ πράγματα καὶ δὲν ἀπῆρέσκετο νὰ δεῖξῃ τῷ Μαυρίκιῳ, ὅτι εἶχε καλὰς πληροφορίες. Ὅλοι αἱ γυναῖ-

κες εἶναι ὅμοιαι ἰσχυρότεραι ἡμῶν, ὁσᾶν κίς πρόκειται νὰ εἰσδύσωσιν εἰς μυστικόν, ἀλλ' ἀνίσχυροι νὰ το τηρήσωσιν. Ἐὰν δὲν εἶχεν οὕτω τὸ πρᾶγμα ἤθελον ἔχει ἀήτητον ἰσχύον.

— Πάντοτε μυστικά ! εἶπεν ἡ Ἀννέττα, στενάζουσα. Ὑμεῖς δὲν με θεωρεῖτε οὔτε ὡς κοινὴν φίλην, ἀγνοῶ δὲ πῶς δὲν θεωρῶ ἑμαυτὴν προσβεβλημένην ἐκ τῆς ἐπιμελείας, ἣν καταβάλλετε, ὅπως μοι ἀποκρύπτητε τὰ μυστικά σας.

— Ἐὰν ἔχω μυστικά, τίς εἶπεν ὑμῖν ὅτι καὶ μοι ἀνήκουσιν ;

— Ἄλλ' ἐὰν τὰ γνωρίζω ;

— Ὑμεῖς ! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος. Ὑμεῖς ! Νὰ μὴ το δώσῃ ὁ Θεός !

— Λοιπόν, ναί, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Μιλτιάδου. Ἐκπλήττεσθε βεβαίως. Ναί, ἐγὼ γινώσκω διατὶ ὁ πατήρ ὑμῶν ἀνθίσταται εἰς τὸν γάμον σας.

— Οὐδὲν γινώσκετε, ἀπήντησεν ὁ Μαυρίκιος, ὕψων τοὺς ὤμους. Καλὸν δὲ εἶναι νὰ τελειώσωμεν τὴν ἀνωφελεῖ συνδιάλεξιν. [Ἔπεται συνέχεια].

Δμλ.

Εἰς τὸ προσεχές :

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΡΟΣΖΙΑΚΛΕΝ

Ἱστορικὸν γαλλικὸν διήγημα.

ΑΡΜΑΝΔΟΥ ΣΙΑΒΕΣΤΡΟΥ

ΘΕΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Διήγημα

Α'

Ἡ σκηνή, τὴν ὁποίαν κατωτέρω διηγούμεθα, ἐγένετο ἐν τῷ Κήφῳ τῶν Ἑλαιῶν, καθ' ἣν νύκτα ὁ Χριστὸς ἔφευγε τὸ σκοτεινὸν φάντασμα τοῦ μαρτυρίου, περίλυπον ἔχων τὴν ψυχὴν, φρικτῶν, ἐν αὐτῷ τῷ μεγαλείῳ του, πρὸ τῆς ὑπερόχου καὶ θλιβεραῆς θυσίας, συναισθανόμενος τὴν ἐξέγερσιν τῆς ἀθωότητος καὶ τὴν πικρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ ἰλασμοῦ, ἐκούσιον θυμα Θεοῦ, τοῦ ὁποῦ ὑπέστη τὴν ὀργήν, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην.

Ἐβαδίζεν ὑπὸ τὰ δένδρα, ἠπιῶς ἀνακινούμενα ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ἐνῶ ἡ ταχεῖα πάροδος τῆς ζωῆς του ἐπιθύριζεν εἰς τὴν μνήμην του τὸν ὕμνον παρελθούσης δόξης καὶ αἰωνίου ἀποχαιρετισμοῦ. Ἐπανέβλεπε τοὺς ποιμένας γονυπετεῖς ὑπὸ τὸν ἀστέρα, τοὺς μάγους μετὰ τὴν λευκὴν κόμην, προσφέροντας σμύρναν, χρυσὸν καὶ λίθων, τοὺς νεανίας σεῖοντα πρὸ αὐτοῦ βαίων κλάδους ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς Ἱερουσαλήμ, τοὺς ἀλιεῖς εὐλογούντας αὐτὸν ἀπὸ τῶν λέμβων τῶν πεπληρωμένων ἰχθύων, τοὺς φίλους τοῦ Λαζάρου ἀνακηρύττοντας αὐτὸν νικητὴν τοῦ θανάτου καὶ τὴν Μαγδαληνὴν χύνουσαν πρὸ τῶν ποδῶν του μετὰ τοῦ μύρου καὶ τὴν ἐρωτικὴν πνοὴν τοῦ στόματός της.

Καὶ ὁ προβλεπόμενος θάνατος τῷ ἐφαίνετο πλέον φρικτός, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον

